

derstøttelse, som Regjeringen og Rigsdagen saa velvillig og i saa stor Overflødighed have tildeelt Helsingør, vaagne et nyt Liv der; de nedtrykte Mænd, som ved det første Slag syntes at have tabt Modet, ere atter vaagne op, og det lader til, at et friskere Liv, en større og heldigere Udfoldning af alle gode Kræfter tage en forønsket Retning, saa at Helsingør rimeligviis ved den Bistand, som er ydet, ret snart vil kunne oprette de store Tab, som den ved Sundtoldens Ophævelse led. Jeg har derfor gjentagende sagt, at Alle i Helsingør med mig vare enige om at udtale vor Tak til Regjeringen og Rigsdagen, hvilket herved skeer.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved

Lovforslagets § 13 (see Anhang A. Sp. 1607—10) vedtoges eenstemmig med 42 St.

Lovforslagets § 14 fattes derpaa under Forhandling, men da Ingen begjærede Ordet, gik man strax til Afstemning, hvorved

Lovforslagets § 14 (see Anhang A. Sp. 1609—12) vedtoges eenstemmig med 43 St.

§ 15, der derpaa fattes under Forhandling, fremkaldte heller ingen Diskussion, hvorfor man strax gik til Afstemning. Ved denne blev

Paragrafen (see Anhang A. Sp. 1613—14) eenstemmig vedtaget med 41 St.

Lovforslagets § 6 fattes derpaa under Forhandling.

Christensen: Da den ærede Formand erklærede § 6 for at være sat under Forhandling, blev jeg sidende. Jeg ventede, at den ærede Finantsminister, der er tilstede, skulde have fundet sig opfordret til at tage Ordet i Anledning af de Ytringer, der fra mig bleve fremførte ved denne Lovs foregaaende Behandling. Den høitagtede Finantsminister er bleven sidende og jeg maa antage vil blive sidende, og dette, saadelsom den Omstændighed, at han sidder her ene, at samtlige hans Kol-

leger uden Undtagelse have fundet det passende at være fraværende ved dette Møde, tyder for mig afgjørende paa, at Ministeriet med Hensyn til mine Ytringer vil indsvøbe sig i Tausshed. Jeg maa tilstaae, at jeg troer Rigsdagen er bleven vant til Meget, men jeg havde dog nærret et svagt Haab om, at man ikke vilde hvide os dette. Jeg havde nærret et svagt Haab om, at den Regjering, hvis fleste Medlemmer, hvis meest levende Medlemmer, tilligemed mig have levet den Dag, da vi saae en lille, en raadgivende Forsamling i Viborg under det absolute Regimente og ligeoverfor den kongelige Regjerings Kommissarius, at forhandle Anliggender, der ganske vist ikke umiddelbart vedkom Provindsen Sjælland, men kun middelbart, ikke havde villet handle saaledes. Jeg vil ikke tale om, at flere levende Medlemmer af Ministeriet vilde endnu mindes, med hvilken Villigelse og med hvilken Glæde vi som hele Folket saae denne hele Optræden af denne raadgivende Forsamling uden besluttende Myndighed. De samme Mænd, der nu ere Ministre under en, som de kalde det, fri repræsentativ konstitutionel Forfatning, tie, give ikke Møde her, iagttage Tausshed om et Anliggende, der dog i Sandhed vedkommer det danske Folk saameget, som i den Tid hiint Anliggende vedkom den Deel af det danske Folk, som den høieste Stænderforsamling repræsenterede. Jeg skal ikke beklage mig videre derover. Jeg er gammel nok til at vide, at der er Sandhed i det gamle Ord: Liberne forandres og med dem Mændene; men jeg vil gjentakke baade i Regjeringens og i de ærede Medlemmers Erindring, at jeg allerede forrige Gang antydede, hvorledes det med Hensyn til en Bevilling, som den § 6 indeholder, en Bevilling af 7 Millioner foruden Kongeriget Danmarks Bidrag til Fællesudgifterne, hvorledes det dog vel maa være tilladt at nære Tvivl om, hvorvidt vi uden videre tør bevilge denne store Udgift, i hvilken dog, naar Nøden stod for Døren, absolut Meget maatte kunne spares for noget maaskee endnu Vigtigere, hvorvidt vi tør bevilge den, siger jeg, uden af Regjeringen selv at være nogenlunde indviiede i den Stilling, Landet er i for Diebliffet, i de Udsigter, hvormed vi kunne gaae den nærmeste Fremtid